

DUMKA (4) *sb f*

sg G dumki (2). ◇ [A dumkę.] ◇ pl G dumek (1). ◇ A dumki (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Dem. od „duma” (4) :

1. Wymysł, mniemanie [czyja] (4) : Aczkolwiek też y infzych dumek ludzkich dotyka [Dyjonizyjusz Kartuzjanus art. 43.]/ iednák tego zdánia fwego nie odstępuie/ iż nie Bog był widzian [...] / ále Anioł. CzechEp 262, 31, 293.

Zwrot: *peryfr.* »gorne swoje dumki podnosit« = *pysznić się* (1): Dżis młodzi náftáli/ ktorzy fię lámi nie znáiąc y gorne fwoie dumki podnořząc/ ftárym y řwiádomřzym nie vřtěpuią SkarKazSej 661b.

2. [Pycha: [Heliab do brata Dawida] Pocoř tu przyřfedł/ á czemuř opuřcił onę trochę owiec na puřczey? Znamci ia dumkę twoię [novi superbiam tuam]/ á złořć řercá twego Leop 1.Reg 17/28 (Linde).]

Synonimy: 1. domysł; 2. nadętořć, pycha.

KN